

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. Бургас, 18.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, III ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радостина П. Петкова

Членове: Йорданка Г. Майска
Димитър П. Стоянов

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Радостина П. Петкова Въззивно гражданско
дело № 20222100501219 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивната жалба на „ДИМИЛ ЕС“ ЕООД, ЕИК: 204335368, със
седалище и адрес на управление: гр. Свети Влас, п.к. 8256, кв. „Русалка“ № 102,
представяван от Димитър Г. Илчев против **решение № 91 от 06.04.2022 г. постановено по
гр. д. № 723/2020г. на Районен съд – Несебър, с което** е ОБЯВЯВЕН ЗА НИЩОЖЕН
поради накърняване на добрите нрави по предявения като главен иск на основание **чл. 26,
ал. 1, предл. 3 от ЗЗД** сключения между страните - ищеца „ВИГО БИЙЧ“ ЕООД- в
ликвидация, ЕИК: 201491020 , със седалище и адрес на управление в гр. Несебър, ул. „Иван
Вазов“ № 9 и ответника „ДИМИЛ ЕС“ ЕООД, ЕИК: 204335368 договор за продажба на
вземане от 20.08.2019г., като на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ответното дружество е
осъдено да заплати на ищеца сумата от 11 90 лв., представляваща направени по делото
разноски – 50 лв. за платена държавна такса и 1140 лв. – платени депозити за вещи лица, на
основание чл. 77 от ГПК ответникът е осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната
власт по сметка на Районен съд -Несебър, сумата от 200 лв. – определено с протоколно
определение от 17.09.2021г. допълнително експертно възнаграждение.

В жалбата се изразява недоволство от първоинстанционното решение, с
твърдения, че същото е недопустимо и следва да бъде обезсилено поради липса на правен
интерес за ищеца от уважения **иск чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД**. Съображения за това са, че
процесното вземане съгласно горепосочения договор за цесия е предявено от въззивника-
ответник по т.д. № 438/2019г. по описа на БОС, по което длъжника „Грийн парк палас“ ООД
е обявен в несъстоятелност и е включено в списъка с приети вземания. Сочи се, че този
списък е получил стабилитет в тази част, тъй като в законовия срок възразилия срещу него
„Виго бийч“ ЕООД не е предявил иск по чл. 694 от ТЗ. В случай, че съдът приеме, че искът е

допустим, в жалбата са наведени доводи за неправилност на обжалваното решение, по съображения, че съдът не е отчетел, че процесната сделка е сключена между търговци и е регламентирана от правилата на ТЗ и свободата на договаряне по чл. 9 от ЗЗД. Излага, че съгласно чл. 297 от ТЗ търговска сделка, сключен между търговци не може да се унищожава поради крайна нужда и явно неизгодни условия. Излага подробни доводи относно понятието „добри нрави“ и кога те се считат за накърнени, като цитира съдебна практика. Сочи, че районния съд се е отклонил от задължителната съдебна практика и даденото с нея разрешение на въпроса дали неравностойността на престациите при търговска сделка, сключена между търговци може да се счита за нарушение на добрите нрави. Акцентира на твърденията си, че макар цедираното вземане да е номинално на висока стойност, фактически същото е трудно събираемо и обезценено, за което свидетелства и решението от 22.06.2020г. по т.д. № 438/2019г. на БОС за обявяване на длъжника в несъстоятелност. На следващо място са наведени съображения за неправилна оценка на доказателствения материал и по-специално на експертните заключения, както и на неправилна преценка на вземането, чрез съотнасянето му към притежаваните от длъжника имоти само като финансов актив, без да се отчита ликвидността им и наличието на други задължения, които те обезпечават. По подробно изложените съображения в жалбата се иска обезсилване на първоинстанционното съдебно решение, респ. отмяната му като неправилно и незаконосъобразно. Претендира присъждане на разноските по делото. В съдебно заседание, въззивното дружество не изпраща представител.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемия- ищец „ВИГО БИЙЧ“ ЕООД - в ликвидация, чрез упълномощения си процесуален представител адв. Иво Бинев, е депозирал писмен отговор, в който счита, че въззивната жалба е неоснователна. Счита, че не са налице основания за обезсилване на първоинстанционното решение и за прекратяване на производството по делото. Излага съображения за неоснователност на доводите на въззивника за липса на правен интерес от водене на делото, като развива съображения, че тъй като в случая делото не се води срещу длъжника, не намира приложение чл. 637, ал. 4 от ТЗ, в т.ч. и не се отразява на правния интерес липсата на предявен иск по чл. 694 от ТЗ, тъй като в случая се касае за спор между цедент и цесионер, в който длъжника не участва. Що се касае до правилността на атакувания съдебен акт, в писмения отговор се сочи, че с оглед изложените в исковата молба множество твърдения за близките отношения между управителите на страните, които нарушават свободата на договарянето, в т.ч. и предвид оплакванията в жалбата, неправилно районния съд е отказал събирането на поисканите в исковата молба доказателства по т. II, III, IV и V. Счита за неотносимо към спора позоваването в жалбата на нормата на чл. 297 от ТЗ, по съображения, че института на нищожността и на унищожяемостта има различни правни последици. За неоснователно се сочи и направеното от въззивника позоваване на съдебна практика на ВКС, касаеща спорове, различни от настоящия, както и неправилната интерпретация на същата в жалбата. Излага подробни съображения, че тъй като в случая е налице 73-кратно намаление на цената на цесията, тъй като за сумата от 1 000 лв. е прехвърлено вземане на стойност 73 000 лв., районният съд не се е отклонил от цитираната в жалбата задължителна съдебна практика. Що се касае до експертните заключения, въззиваемия счита, че районният съд е изложил подробни и аргументирани доводи защо е приел едната експертиза, а не другата, като не е допуснал никакви процесуални нарушения в тази връзка. По подробно изложените в писмения отговор съображения моли съдът да остави жалбата без уважение и да му присъди разноските по делото. В съдебно заседание, въззиваемото дружество, чрез упълномощения си процесуален представител поддържа писмения отговор на въззивната жалба и моли за потвърждаване на обжалваното решение като правилно, обосновано и законосъобразно.

Бургаският окръжен съд като взе предвид направените оплаквания с жалбата, изложените доводи и съображения на страните, както и събраните по делото доказателства

намира за установено следното:

Предмет на разглеждане в производството пред районния съд са предявени обективно съединени при условията на евентуалност искове на „ВИГО БИЙЧ“ ЕООД - в ликвидация срещу ответника „ДИМИЛ ЕС“ ЕООД, от който като главен иск се иска признаване за нищожен на основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД –поради накърняване на добрите нрави на сключения между страните договор за продажба на вземане от 20.08.2019г., а при условията на евентуалност са предявени искове с правно основание чл. 26, ал. 2, предл. пето от ЗЗД- за признаване на договора за нищожен поради привидност и иск по чл. 40 от ЗЗД – за обявяване на относителна недействителност признаване, че договора не е произвел действие между страните по него, поради сключването му във вреда на цедента вследствие договорка за това между представителя на цедента и цесионера.

По първият иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД се твърди, че договорът за цесия е нищожен поради накърняване на добрите нрави, тъй като цената му от 1000 лв. е 78 пъти по-ниска от стойността на прехвърленото вземане, което е в размер на 62 330 лв. – главница, 15 269.57 лв. – мораторна лихва, ведно със законната лихва и 1246 лв. – разноски. Счита, че не е имало икономически и правни предпоставки за уговаряване на такова занижаване на продажната цена, тъй като длъжникът е притежавал активи, достатъчни за събиране на вземането. Излага, че причина за този размер на цената са били близките отношения между управителя на ищцовото-дружество, който го е представлявал при момента на сключване на сделката и управителя на дружеството – ответник. На следващо място по втория, предявен като евентуален иск по чл. 26, ал. 2, предл. пето от ЗЗД се навеждат съображения, че извършената цесия представлява привидна сделка за продажба, която прикрива дарение поради изключително ниската стойност на продажбената цена в сравнение със стойността на цедираното вземане и, че страните в отношенията си са игнорирали сделката. По отношение на третия иск, предявен като евентуален с правно основание чл. 40 от ЗЗД се сочи, че цесията е относително недействителен договор между страните, който и не е произвел действие спрямо тях, тъй като предходния управител на ищеца е договарял с ответника във вреда с представляваното от него ищцово дружество.

В писмения си отговор по чл. 131 от ГПК, ответното дружество е оспорило предявените искове, като счита, че част от тях са недопустими. По отношение на иска по чл. 40 от ЗЗД излага съображения, че посочената норма има предвид действия на пълномощници, а не на законните представители на дружествата. Заявява, че няма доказателства страните по договора да не са желали настъпването на правните последици на сключения помежду им договор за цесия, като счита, че довод за това е, че цесионерът е предприел действия по събиране на вземането. Соци, че дори и да е налице симулация съдът следва да съобрази нормата чл. 17, ал. 1 от ЗЗД като приложи правилата на дисимулираната сделка. Възразява против твърдението, че страните по договора игнорирали прехвърлянето на вземането, като излага подробни съображения в тази връзка. По отношение на иска за нищожност на цесията поради накърняване на добрите нрави, възразява против изложените в тази насока доводи в исковата молба. Счита, че конкретно уговорената в договора между търговци продажна цена се регламентира съгласно правилата на чл. 286 и чл. 326 от ТЗ, като в случая макар вземането да е номинално на висока стойност, реално е несъбираемо.

С обжалваното решение първоинстанционният съд е уважил главния иск, предявен на основание **чл. 26, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД, като прогласил за нищожен** сключения между страните договор за продажба на вземане от 20.08.2019г. – поради накърняване на добрите нрави.

При извършена на основание чл. 269 от ГПК служебна проверка на обжалваното решение в атакуваната му част въззивният съд не установи съществуването на основания за нищожност, поради което намира, че то е валидно.

В жалбата се твърди, че производството е недопустимо по съображения, че процесното вземане по горепосочения договор за цесия е включено в списъка с приети вземания в производството по т.д. № 438/2019г. по описа на БОС, по което длъжника „Грийн парк палас“ ООД е обявен в несъстоятелност. Сочи се, че този списък е получил стабилитет в тази част, тъй като в законовия срок възразилия срещу него „Виго бийч“ ЕООД не е предявил иск по чл. 694 от ТЗ.

По делото е безспорно установено, че между страните е сключен договор за продажба на вземане от 20.08.2019г., по силата на който ищцовото дружество- цедент е прехвърлило на ответното дружество- цесионер вземането си към длъжника „ГРИЙН ПАЛАС ПАРК“ ООД, произтичащо от изпълнителен лист от 09.02.2018г., издаден въз основа на заповед за изпълнение и по ч.гр.д. № 920/2018г. по описа на РС- Бургас в размер на сумата от 62 330 лв. – главница, ведно със законната лихва от подаване на заявлението -06.08.2018г. до окончателното му изплащане и сумата от 1246 лв. – присъдени в заповедното производство разноски, срещу заплащане на продажна цена в размер на 1000 лв.

Установено е също, че с решение от 22.06.2020г. по т.д.№ 438/2019г.по описа на ОС- Бургас длъжникът „ГРИЙН ПАЛАС ПАРК“ ООД е обявен в несъстоятелност с начална дата на неплатежоспособността 31.12.2016г.

В производството по несъстоятелност ищецът е оспорил в предвидения с разпоредбата на чл. 690 от ТЗ срок невключването на вземането му /по процесния договор за цесия/ в списъка на синдика с неприети вземания /чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ/, както и включването в списъка за приети вземания на цедираното в полза на цесионера -настоящ ответник вземане /чл. 694, ал. 3, т. 1 от ТЗ/.

С окончателно определение от 16.08.2021г. съдът по несъстоятелността е оставил така направените възражения без уважение. Няма данни и не се твърди ищецът-цедент да е предявил иск по чл. 694, ал. 2, т. 1 от ТЗ, респ. иск по чл. 694, ал. 3, т. 1 от ТЗ в законоустановения в чл. 694, ал. 6 от ГПК четиринадесетдневен срок от датата на обявяване в търговския регистър на определението на съда по чл. 692, ал. 4 от ТЗ.

С оглед гореустановената фактическа обстановка, настоящата инстанция намира за основателни направените в жалбата възражения за недопустимост на обжалваното първоинстанционно решение по следните съображения:

Производството пред районния съд по предявените искове между страните по договора за цесия на вземане срещу длъжника „ГРИЙН ПАЛАС ПАРК“ ООД“ е образувано на 31.08.2020г., след като длъжникът вече е бил обявен в несъстоятелност с решение от 22.06.2020г. по т.д.№ 438/2019г.по описа на ОС-Бургас. Безспорно от този момент нататък е поставено началото на принудително изпълнение спрямо масата на несъстоятелността-секвестрируемото имущество на длъжника, което изключва приложението на индивидуалното принудително изпълнение по ГПК – чл. 638 от ГПК. Удовлетворяването на всеки от кредиторите на длъжника обаче е предпоставено от установяване на това му качество чрез упражняване на правото на всеки кредитор да предяви вземането си, което право се упражнява само в производството по несъстоятелност. За целта разпоредбата на чл. 689 от ТЗ дава възможност кредиторите предявяват писмено своите вземания пред съда по

несъстоятелността в срок до един месец от вписване в търговския регистър на решението за откриване на производството по несъстоятелност.

В случая и двете страните по договора за цесия – цедент и цесионер са предявили в производството по несъстоятелност процесното вземане към длъжника по сключения помежду им договор за цесия.

С определението на съда по несъстоятелността, постановено в производството по чл. 692 от ТЗ в списъка за приетите вземания е прието само вземане на цесионера срещу длъжника, като са оставени без уважение възраженията на ищеца-цедент по чл. 690, ал. 1 от ТЗ както срещу приетото в полза на цесионера-ответника вземане, така и срещу собственото си неприето вземане. В преклузивния 14- дневен срок от вписване в търговския регистър на определението за отхвърляне на възраженията на цедента, последният не е предявил особения иск по чл. 694, ал. 2 и ал. 3 от ТЗ, с който да установи по съдебен ред качеството на кредитор на длъжника. Това означава, че при непредявяване на установителен иск по чл. 694 от ТЗ, определението на съда по несъстоятелността по чл. 692, ал.1 и ал.4 от ТЗ се стабилизира и се ползва със сила на пресъдено нещо, като не може да бъде изменяно или оттегляно от същия или друг съд и е задължително както за страните, така и за трети лица. Този извод следва от обстоятелството, че с определението по чл. 692, ал.1 и ал.4 от ТЗ /в случай, че иск по чл. 694 от ТЗ не е предявен/ се установява правоотношение, свързано със съществуването и несъществуването на процесното вземане и неговия носител, което е задължително за спорещите страни. Противното би предоставило възможност в други процеси съдилищата да установяват нещо различно от това, което по реда на чл. 692 и сл. от ТЗ съдът по несъстоятелността е установил, в случаите, в които относно приетото или неприетото вземане не се е развило производство по чл. 694 от ТЗ.

Тъй като определението на съда по несъстоятелността по чл. 692 от ГПК е влязло в сила след безрезултатното изтичане на срока по чл. 694, ал. 6 от ТЗ, това означава, че настоящия спор на между цедент и цесионер относно това кой от тях е носител на вземането срещу длъжника, вече е решен със сила на пресъдено нещо и повторното му пререшаване е недопустимо съгласно чл. 299 от ГПК. Като не е съобразил това обстоятелство, районният съд е постановил недопустимо решение, в протИ.речие с чл. 299, ал. 2 от ГПК, което следва да бъде обезсилено, а производството по него- прекратено.

С оглед изхода на делото, на основание чл. 78, ал. 4 от ГПК в полза на въззивното дружество- ответник следва да се присъдят направените по делото разноски, изразяващи се в платена държавна такса в размер на 25 лв. за въззивното производство.

Мотивиран от горното и на основание чл. 270, ал. 3 от ГПК Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 91 от 06.04.2022 г. постановено по гр. д. № 723/2020г. на Районен съд – Несебър, и **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото като недопустимо.

ОСЪЖДА „ВИГО БИЙЧ“ ЕООД- в ликвидация, ЕИК: 201491020, със седалище и адрес на управление в гр. Несебър, ул. „Иван Вазов“ № 9 **ДА ЗАПЛАТИ** на „ДИМИЛ ЕС“ ЕООД, ЕИК: 204335368, със седалище и адрес на управление: гр. Свети Влас, п.к. 8256, кв. „Русалка“ № 102, представляван от Димитър Г. Илчев на основание чл. 78, ал. 4 от ГПК направените по делото разноски, изразяващи се в платена държавна такса в размер на 25 лв.

за въззивното производство.

На основание чл. 280, ал. 3 от ГПК решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____